

PAISPREZECE ZILE

Volum coordonat de
MARGARET ATWOOD
și
DOUGLAS PRESTON

PAISPREZECE **ZILE**

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Sofonea

Povestiri de:

Charlie Jane Anders • Margaret Atwood • Jennine Capó Crucet
• Joseph Cassara • Angie Cruz • Pat Cummings • Sylvia Day • Emma
Donoghue • Dave Eggers • Diana Gabaldon • Tess Gerritsen • John
Grisham • Maria Hinojosa • Mira Jacob • Erica Jong • CJ Lyons
• Celeste Ng • Tommy Orange • Mary Pope Osborne • Doug
Preston • Alice Randall • Ishmael Reed • Roxana Robinson • Nelly
Rosario • James Shapiro • Hampton Sides • R.L. Stine • Nafissa
Thompson-Spires • Monique Truong • Scott Turow • Luis Alberto
Urrea • Rachel Vail • Weike Wang • Caroline Randall Williams
• De'Shawn Charles Winslow • Meg Wolitzer

CORINT
FICTION

[URMĂTOAREA NARAȚIUNE ESTE TRANSCRISĂ DUPĂ UN MANUSCRIS NEREVENDICAT, GĂSIT ÎN CUSTODIA BIROULUI PENTRU BUNURI CONFISCATE DIN CADRUL DEPARTAMENTULUI DE POLIȚIE DIN NEW YORK, FRONT STREET NUMĂRUL 11, BROOKLYN, NY 11201. ARHIVATĂ PE 14 APRILIE 2020. RECUPERATĂ ȘI PUBLICATĂ PE 6 FEBRUARIE 2024.]

ZIUA ÎNTÂI

31 martie 2020

S puneți-mi 1A. Administrez o clădire de pe Rivington Street, din Lower East Side, New York. Este un imobil cu șase niveluri, fără lift, cu denumirea caraghioasă de Fernsby Arms, un bloc dărăpănat și prăpădit, cu apartamente de închiriat, care ar fi trebuit dărâmat cu multă vreme în urmă. În niciun caz nu ține pasul cu glorioasa gentrificare a cartierului. Din câte știu eu, nicio celebritate nu a trăit vreodată aici; nu au existat ucigași în serie, grafferi subversivi, poeți bețivi notorii, feministe radicale sau impresari de pe Broadway care făceau naveta în Tin Pan Alley¹. S-ar putea să fi avut loc vreo crimă sau două – clădirea pare genul acela de loc –, dar nimic care să fi ajuns în *New York Times*. Habar n-am cine sunt locatarii. Sunt de curând aici – am primit jobul cu câteva săptămâni în urmă, cam când se închidea orașul din pricina Covidului. Apartamentul a venit odată cu jobul. Numărul, 1A, m-a făcut să cred că era la parter.

¹ Denumire dată cartierului din New York unde locuiau numeroși compozitori și producători de muzică la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, care face referire la sunetul omniprezent al pianelor, comparat cu zgomotul produs de o tigaie (*tin pan*) în care bați. Tin Pan Alley se afla pe 28th Street, între 5th și 6th Avenue.

Dar când am ajuns aici – și era prea târziu să mai dau înapoi –, am descoperit că era de fapt la subsol și foarte întunecat, ca-ntr-o debara din iad, și pe deasupra nu exista nici semnal la mobil. Subsolul din clădirea asta este parterul, etajul unu este adevăratul parter și așa mai departe, până la șase. O mare țeapă.

Salariul de la Fernsby Arms este mizerabil, dar eram într-o situație disperată și m-a împiedicat să sfârșesc în stradă. Tata a venit aici din România, în adolescență, s-a căsătorit și a muncit pe brânci ca administrator al unei clădiri din Queens. Iar apoi m-am născut eu. Când aveam opt ani, mama ne-a părăsit. Mă țineam după tata în timp ce repara chiuvete care curgeau, schimba becuri și împărțea vorbe de duh în stânga și-n dreapta. Eram un copil de-a dreptul adorabil și mă lua cu el să primească bacșișuri mai mari. (Am rămas o ființă la fel de adorabilă, dacă chiar vreți să știți.) Era genul acela de administrator căruia oamenilor le place să se confeseze. În timp ce desfunda o toaletă plină de rahat sau punea capcane pentru gândaci, chiriașii se apucau să-i toarne ce aveau pe suflet. El îi compătimea, binecuvântându-i și consolându-i. Mereu avea la îndemână câte o zicală românească pentru a-i îmbărbăta sau vreo vorbă înțeleaptă străveche din Munții Carpați – asta, plus accentul său românesc, îl făcea să pară mai înțelept decât era de fapt. Se topeau după el. Cel puțin unii dintre ei. Și eu, fiindcă nimic din toate astea nu era doar de fațadă; chiar așa era el, un tată cald, înțelept, iubitor, sever doar în aparență – singurul lui defect fiind că prea era din Lumea Veche ca să-și dea seama că și-o cam lua pe coajă de la Viața în America. Ca să n-o mai lungesc, eu nu i-am moștenit firea blândă și iertătoare.

Tata a vrut o viață diferită pentru mine, în care să nu trebuiască nicicum să repar rahaturile altora. A făcut economii

la sânge ca să pot merge la facultate; am obținut o bursă de baschet la SUNY și plănuiam să mă fac comentator sportiv. Ne-am certat pe tema asta – tata voia să devin inginer încă din clasa a V-a, când câștigasem premiul First Lego League¹ la robotică. N-a ieșit treaba cu facultatea. M-au dat afară din echipa de baschet a facultății după ce ne-au testat să vadă dacă fumaserăm iarbă și rezultatul a fost pozitiv. Iar apoi m-am lăsat de școală, iar tata s-a ales cu o datorie de treizeci de mii de dolari. Inițial nu au fost treizeci de mii; a început cu un mic împrumut ca să-mi rotunjească bursa, dar dobânda a crescut ca o tumoare. După ce am plecat de la facultate, m-am mutat în Vermont o vreme și am trăit datorită generozității unei iubite, dar s-a întâmplat ceva nasol și m-am mutat înapoi cu tata, servind la mese la Red Lobster, în Queens Place Mall. Când tata a început să se ducă de răpă de la Alzheimer, i-am ținut locul cât de bine am putut în clădire, făcând reparații dimineața, înainte să plec la muncă. Dar, în cele din urmă, o javră infectă din clădire ne-a pârât proprietarului și tata a fost obligat să se pensioneze. (Drept mulțumire, folosindu-mi cheia universală, i-am aruncat javrei o pungă cu piese Lego în toaletă și am tras apa.) Trebuia să-l duc la un azil. Nu aveam niciun ban, așa că statul l-a băgat într-un centru de îngrijire pentru pacienții cu demență, în New Rochelle. Conacul Veșnic Verde. Ce mai nume! Veșnic Verde. Singurul lucru verde de acolo sunt pereții – un verde de azil-vomă-puroi, știți voi culoarea. „Vino pentru stilul de viață. Rămâi toată viața.” În ziua în care l-am dus acolo, a aruncat în mine cu o farfurie cu fettuccini Alfredo. Până să intrăm în carantină, l-am vizitat când am putut, adică nu de

¹ Program educațional înființat la finalul anilor 1990, destinat copiilor, care descoperă știința și tehnologia prin joacă.

prea multe ori, din cauza astmului meu și a dezastrului in-comensurabil care este Viața Mea.

Au început să curgă o grămadă de facturi pentru îngrijirea și tratamentul tatei, deși credeam că acestea trebuiau să fie acoperite de asigurare. Dar, nu, nu erau. Așteptați să îmbătrâniți și să vă îmbolnăviți! Ar fi trebuit să vedeți teancul de-o jumătate de palmă pe care l-am ars într-un coș de hârtii, activând senzorii de fum. Asta a fost în ianuarie. Clădirea a angajat un nou administrator – pe mine nu m-au vrut pentru că sunt femeie, deși cunosc imobilul ăla mai bine decât oricine –, și mi s-au pus la dispoziție treizeci de zile ca să o iau din loc. Am fost concediată de la Red Lobster fiindcă am lipsit prea multe zile ca să am grijă de tata. Stresul provocat de faptul că rămăsesem fără muncă și în curând și fără adăpost mi-a declanșat o nouă criză de astm și m-au dus cu ambulanța la Urgențe la Presbyterian, unde m-au umplut de tuburi. Când am ieșit din spital, nu am mai găsit nimic în apartament – absolut nimic, nici măcar lucrurile tatei. Încă aveam telefonul și am primit o ofertă pe e-mail cu jobul ăsta la Fernsby, laolaltă cu un apartament mobilat, ziceau ei, așa că m-am repezit s-o prind.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Într-o zi coronavirusul era ceva care se întâmpla în Wu-dracu'-știe-unde-han, iar a doua zi ne-am trezit într-o pandemie globală, fix aici în SU ale A. Plănuiam să-l vizitez pe tata de îndată ce mă mutam altundeva, dar, între timp, îl sunasem pe FaceTime la Conacul Verdevomă aproape în fiecare zi, cu ajutorul unei asistente medicale. Apoi, pe nepusă masă, au chemat Garda Națională să înconjoare New Rochelle, iar tata era la kilometrul zero, complet izolat de restul lumii. Mai rău, brusc nu-mi mai răspundea nimeni la telefon când sunam acolo,

nici cei de la recepție, nici asistenta și nici tata nu răspundeau la apeluri. Am sunat de mi-au ieșit ochii. La început, suna pur și simplu, la nesfârșit, sau cineva lua telefonul din furcă și suna ocupat întruna, sau intra o voce de robot spunându-mi să las un mesaj. În martie, orașul a fost închis din cauza Covidului și m-am trezit în apartamentul din subsol mai sus menționat, ticsit cu tot felul de vechituri stranii, într-o clădire dărăpănată, cu o grămadă de locatari pe care nu-i cunoșteam.

Eram un pic agitată, pentru că majoritatea oamenilor nu se așteaptă ca administratorul să fie femeie, dar am un pic peste 1,80, sunt super forțoasă și nu mă dau înapoi de la nimic. Tata spunea mereu că sunt „strălucitoare”, care înseamnă radioasă în română, ceea ce ar fi o chestie pe care numai un tată o poate spune, doar că întâmplător este adevărat. Mă bucur de o *grămadă* de atenție din partea bărbăților – nedorită, evident, de vreme ce nu mă atrag deloc –, dar nu mă îngrijorează. Hai să zicem că am avut de-a face cu o tonă de bărbați în trecut și n-o s-o uite prea curând, așa că, fiți siguri, mă descurc, orice ar fi să-mi scoată în cale jobul ăsta de administrator. Vreau să zic, sunt strănepoata lui Dracula, la a treisprezecea spiță, sau așa pretinde tata. Nu Dracula, vampirul ăla cretin de la Hollywood, ci Vlad Drăculea al III-lea, voievodul Valahiei, cunoscut și ca Vlad Țepeș – care trăgea în țepă sașii și otomanii. Pot să rezolv și să repar orice. Pot să împart în cap numere cu cinci cifre la numere cu două cifre, iar odată am memorat primele patruzeci de cifre ale lui pi și încă le pot recita. (Ce pot să spun, îmi plac numerele.) Nu mă aștept să rămân la Fernsby Arms pentru totdeauna, dar, momentan, pot să-ndur. Nu e ca și cum tata ar mai putea fi dezamăgit de mine.

Când am început să lucrez aici, administratorul care se pensionase plecase deja. Se pare că nu toate clădirile aruncă toate lucrurile administratorului când pleacă, fiindcă apartamentul era plin de mizeriile lui și, frate, tipul strângea tot ce-i pica în mână. Abia mă puteam mișca, așa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit prin tot ce era acolo și să fac două grămezi – una pentru eBay și alta cu ce era de aruncat la gunoi. Cele mai multe erau tâmpenii, dar unele meritau bani buni și erau câteva chestii care speram că ar putea fi valoroase. Am pomenit că am nevoie de bani?

Ca să vă faceți o idee legată de ce-am găsit, iată o listă la întâmplare: șase single-uri cu Elvis, prinse cu o fundă murdară, niște mâini de sticlă împreunate ca pentru rugăciune, un borcan cu jetoane vechi de metrou, o pictură pe catifea cu Vezuviul, o mască împotriva ciumei, cu un cioc mare și curbat, un dosar extensibil doldora de hârtii, un fluture albastru ținut într-o cutie, un lornion cu diamante false, un teanc de bancnote grecești vechi. Cea mai minunată dintre toate era o urnă de cositor plină de cenușă, pe care era gravat „Wilbur P. Worthington al III-lea, Odihnească-se în pace.” Wilbur era un câine, presupun, deși ar fi putut să fie foarte bine și un piton sau un wombat, ținute ca animale de companie. Oricât de mult am căutat, nu am putut să găsesc nimic personal în legătură cu fostul administrator, nici măcar cum îl chema. Așa că am ajuns să-i spun Wilbur și lui. Mi-l imaginez ca pe un moș cârcotaș și nebărbierit, care pare să se întrebe mereu „Ce-avem noi aici?”, evaluând gânditor, cu buzele umede și răsfrânte, o jaluzele stricată și scoțând mici mormăieli. *Wilbur P. Worthington al III-lea, Administrator, Fernsby Arms.*

În cele din urmă, în dulap am găsit un amalgam de ches-tii mult mai pe gustul meu: o puzderie de felurite lichioruri, tării și bitteruri în sticle pe jumătate goale, umplând toate rafturile, de sus până jos.

Dosarul extensibil m-a intrigat. Înăuntru erau o mul-țime de hârtii diverse. Nu era scrisul administratorului, în mod sigur – erau documente pe care le luase de pe undeva. Unele erau vechi, dactilografiate la o mașină de scris, altele erau scoase la imprimantă și câteva erau scrise de mână. Majoritatea păreau să fie narațiuni la persoana I, incompre-hensibile, povești dezlănate, fără început sau sfârșit, fără intrigă și nesemnate – așchii aleatorii de viață. Din multe lip-seau pagini, narațiunile începând și terminându-se în mijlo-cul propozițiilor. Mai erau acolo și niște scrisori lungi, și niște documente juridice neinteligibile. Toate astea îmi aparți-neau, presupun, și mi s-a făcut rău când m-am gândit că gu-noiul ăsta straniu era tot ce aveam pe lume, înlocuind tot ce deținusem și fusese aruncat din clădirea în care lucrase tata.

Dar printre lucrurile din apartament era un biblioraft gros, care stătea singur pe un birou de lemn, cu furnirul sco-rojit, peste care era așezat un pix cu capătul rumegat. Când spun „rumegat”, vreau să zic pe jumătate mâncat, căci miste-riosul meu predecesor rosesce cel puțin vreo doi centimetri și ceva din capăt. Biroul era singurul loc ordonat din aparta-ment. Cartea improvizată mi-a stârnit numaidecât curiozi-tatea. Avea titlul pe copertă, scris cu caractere gotice: *Biblia Fernsby*. Pe prima pagină, vechiul administrator lipise un bilet pentru noul administrator – adică pentru mine –, expli-când că era psiholog amator și un observator pătrunzător al naturii umane, și că acestea erau notițele lui de cercetare, pe care le strânsese studiind locatarii. Erau laborioase. Le-am

răsfoit, uimită de minuțiozitatea și concentrarea cu care lucrase. Iar apoi, la finalul biblioraftului, adăugase un teanc de pagini albe, cu titlul „Note și observații”. Apoi pusese un bilețel în partea de jos: „(De completat de către următorul administrator.)”

M-am uitat la paginile alea albe și mi-am zis că fostul administrator era nebun să creadă că succesorul lui – sau oricine altcineva – ar vrea să le umple. Habar n-aveam ce atracție magică avea să exercite pixul ăla pe jumătate mânecat asupra mea.

M-am întors la scrierile administratorului. Era prolific, umplând pagini peste pagini cu istoriile locatarilor din clădire, așternute pe hârtie cu un scris obsesiv de ordonat – cu comentarii agere asupra istoricului lor, a ciudățeniilor și metehnelor, la ce să fii atent și cu descrieri deosebit de importante ale felurilor în care obișnuiau să dea bacșiș. Paginile erau pline de povești și anecdote, digresiuni, enigme, așa-zise adevăruri, prețiozități și remarci sarcastice. Dăduse tuturor câte o poreclă. Erau amuzante și criptice totodată. „Ea este Doamna cu Inele”, scria el despre locatara de la 2D. „Are inele și o grămadă de felurite zorzoane.” Sau despre locatara de la 6C: „Ea este La Cocinera, ajutor de bucătar la îngerii căzuți.” 5C: „El este Eurovision, un bărbat care refuză să fie ce nu este.” Sau 3A: „El este Wurly, ale cărui lacrimi devin note muzicale.” Multe dintre poreclele și notițele lui erau ca acestea – niște ghicitori. Wilbur trebuie să fi fost un maestru al procrastinării, scriind în cartea lui în loc să repare ferestrele sparte din clădirea asta de rahat.

Citind paginile acelea legate, eram fascinată. Dincolo de toate ciudățeniile, erau aur curat pentru noul administrator care eram. M-am apucat să memorez fiecare locatar,

fiecare poreclă și număr de apartament. Este lectura mea de bază. Oricât de ridicol ar fi, aș fi pierdută fără *Biblia Fernsby*. Clădirea este o dărăpănătură, iar el și-a cerut scuze pentru asta, explicând că proprietarul absent nu răspundea la solici-tări, refuza să plătească vreun sfanț și nici măcar nu răspun-dea la telefon – ticălosul dăduse bir cu fugiții de-a dreptul. „Vei fi frustrat și nefericit”, scria el, „până îți vei da seama că ești pe cont propriu.”

Pe dosul bibliei, lipise cu scotch o cheie, cu un bilețel: „Aruncă un ochi.”

Am crezut că era o cheie universală, care deschidea toate apartamentele, dar am testat-o și am descoperit că nu era. Era o cheie cu formă ciudată, care nici măcar nu intra în numeroasele broaște în care am încercat să o bag. Am de-venit curioasă și, de îndată ce am prins ocazia, am început să cercetez clădirea metodic, testând-o în fiecare broască, fără succes. Era cât pe-acı să mă dau bătută, când, la capătul palierului de la ultimul etaj, am găsit o scară îngustă care ducea pe acoperiș. La capătul ei se afla o ușă închisă cu lacă-tul – și, ce să vezi, cheia a intrat una-două în lacătul ăla! Am deschis ușa, am trecut pragul și am fost uluită.

Terasa de pe acoperiș era aproape un colț de rai, nu alta, lăsând deoparte păianjenii, găinațul de porumbel și carto-nul gudronat scorjit. Era mare, iar panorama era fantastică. Clădirile cu apartamente de închiriat aflate de o parte și de alta a imobilului Fernsby Arms fuseseră demolate recent de către dezvoltatori și blocul nostru stătea singuratic într-un câmp de dărâmături – cu niște priveliști superbe spre car-tierul Bowery, în susul și-n josul acestuia, până la Brooklyn Bridge, Williamsburg Bridge și la zgârie-norii din centrul orașului. Era seară și întregul oraș era învăluit într-o lumină

trandafirie, cu o singură dâră de un portocaliu aprins, lăsată de un avion, traversând cerul de deasupra mea. Mi-am scos telefonul din buzunar – cinci liniuțe. Uitându-mă în jur, m-am gândit: „Ce dracu’?” Puteam, în sfârșit, să-l sun pe tata de aici și speram să-l prind după atâta timp, dacă ceea ce mă împiedica să iau legătura cu Conacul Borât era doar lipsa semnului. Era clar ilegal să te afli pe acoperiș, dar proprietarul sigur nu avea să vină în orașul copleșit de Covid ca să-și verifice proprietățile. Carantina ținea deja de două săptămâni, așa că terasa asta era singurul loc în care puteai să iei o gură de aer și să vezi soarele și în care te simțeai pe jumătate în siguranță. Într-o bună zi, dezvoltatorii vor ridica turnuri de sticlă ultramoderne, îngropând Fernsby Arms într-o umbră permanentă. Însă până atunci, de ce nu ar fi a mea? Evident, venerabilul Wilbur P. Worthington al III-lea fusese de aceeași părere și nici măcar nu-l prinsese carantina aici.

În timp ce mă uitam în jur, am observat imediat ceva mare și inform în mijlocul terasei, acoperit cu o prelată de plastic. Am dat-o deoparte și a ieșit la iveală o canapea cu brațe, veche și roasă de șoareci, din catifea roșie jengoasă – pe care se tolănea fostul administrator, fără îndoială. În timp ce mă așezam pe ea să văd cât de comodă era, mi-am zis în gând: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Wilbur P. Worthington al III-lea!”

Am început să vin pe acoperiș în fiecare seară, la apus, cu un termos cu margarita sau vreun alt cocktail exotic pe care îl încropeam din ce găsisem în cămara cu licori de toate culorile curcubeului, mă întindeam pe canapea și mă uitam la soarele care apunea peste centrul orașului, în vreme ce îl sunam pe tata iar și iar. Tot nu-mi răspundea, dar măcar mă făcea să mă simt bine că încercam.

Paradisul meu solitar, așa cum era, nu a durat mult. Acum câteva zile, săptămâna asta, ultima din martie, în timp ce

Covidul puna orașul pe jar, unul dintre locatari a tăiat lacătul și și-a pus un scaun de plastic pe terasă, cu o măsuță de cafea și o mușcată în ghiveci. Mi-a tăiat tot cheful. Dragul de Wilbur avea o întreagă colecție de lacăte printre vechiturile lui, așa că am ales unul monstruos, din oțel cromat ranforsat, îndeajuns de greu încât să despici țeasta unui elan cu el, și l-am pus la ușă. Garantam că nu putea fi tăiat sau îți primeai banii înapoi de trei ori. Dar presupun că tânjeau după libertate la fel de mult ca mine, pentru că cineva a luat o rangă și a forțat lacătul, crăpând și ușa cu ocazia asta. Acum nu mai puteai s-o închizi, oricât ai fi vrut. Încearcă să cumperi o ușă nouă în timpul pandemiei de Covid!

Sunt sigură că știi cine a făcut-o. Când am ieșit pe acoperiș după ce am găsit ușa spartă, am dat peste vinovată, ghemuită într-un „scaun tip scoică” – din acelea care arată ca o găoace de ou, acoperită cu imitație de blană, în care te strecoari –, vapând și citind o carte. Trebuie să fi fost al dracului de greu să târască scaunul ăla până pe acoperiș. Am recunoscut-o pe tânăra locatară de la 5B, cea pe care Wilbur o numea Hello Kitty în biblia lui, fiindcă purta pulovere și hanorace cu personajul ăla din desene animate. Mi-a aruncat o privire glacială, ca și când m-ar fi provocat să o acuz că spărsese ușa. N-am spus nimic. Ce era să zic? În plus, trebuia să o respect un pic pentru ce făcuse. Îmi amintea de mine însămi. Și nu e ca și cum ar fi trebuit să vorbim una cu cealaltă – părea la fel de dornică să mă ignore pe cât eram și eu de hotărâtă să mă fac că n-o văd. Așa că m-am ținut la distanță.

Însă, după aceea, și alți locatari au început să descopere terasa de pe acoperiș, rând pe rând. Își târau cele mai urâte scaune pe scările înguste și se proțăpeau acolo la apus, toată lumea păstrând „distanța socială”, noua expresie a zilei. Am

încercat să-i opresc. Am pus un anunț care spunea că era ilegal (tehnice vorbind, adevărat!), că nu trebuia să fie nimeni aici, că cineva s-ar putea împiedica și cădea peste parapetele scunde. Dar deja părea că eram în carantină de-o viață, iar oamenii refuzau să se lase privați de o gură de aer curat și de o priveliște cu care să-și clătească ochii. Nu-i pot învinovăți. Clădirea este întunecată, rece și cam vâjâie vântul; pe holuri plutesc mirosuri stranie și sunt ferestre crăpate și sparte peste tot. În plus, terasa de pe acoperiș pare încă destul de mare – toată lumea are grijă să nu se atingă, să nu vorbească tare și nici măcar să nu-și sufle nasul, și stăm cu toții la doi metri distanță. Păcat că nu poți găsi niciun dezinfectant pentru mâini în orașul ăsta blestemat, căci aș pune o ditamai canistra la ușă. Dată fiind situația, dau cu clor pe clante o dată pe zi. Și nu-mi fac griji pentru mine – nu am decât treizeci de ani și sunt suficient de tânără încât să se spună că virusul mă va ocoli, atâta doar că am astm.

Cu toate astea, îmi lipsea domeniul meu privat.

Între timp, Covidul lovea orașul grav. Pe 9 martie, primarul a anunțat că erau șaisprezece cazuri în oraș; pe 13 martie, după cum am pomenit, Garda Națională înconjură New Rochelle; iar pe 20 martie, New Yorkul era închis, exact la timp ca toată lumea să se uite nonstop la *Tiger King*. O săptămână mai târziu, infecțiile trecuseră de douăzeci și șapte de mii și sute de oameni mureau zilnic, iar numărul cazurilor exploda. M-am uitat la statistici, după care – așa a fost să fie, presupun – am început să le notez pe paginile goale de la sfârșitul cărții lui Wilbur, așa-numita lui *Biblie Fernsby*.

Firește, toți cei care au putut părăsi New Yorkul o făcuseră deja. Bogătașii și profesioniștii și-au luat deja tălpășița din oraș, ca niște șobolani chițăitori de pe o corabie care se scufundă, grăbindu-se să ajungă în Hamptons, Connecticut,

în Berkshires sau în Cape Cod, Maine – oriunde, numai nu în New Covid City. Noi eram cei rămași în urmă. Ca administrator, este datoria mea – sau așa presupun – să mă asigur că virusul nu pătrunde aici și nu omoară locatarii de la Fernsby Arms. (În afară de cei care beneficiază de o locuință socială și plătesc o chirie mică – ha-ha, nu e nevoie să dai cu clor pe clanțele lor, sunt sigură că mi-ar fi spus proprietarul.) Am pus un anunț în care am explicat regulamentul: în clădire nu era permisă prezența altor oameni din afară, toată lumea trebuia să păstreze o distanță de doi metri de ceilalți în zonele comune și erau interzise adunările pe casa scărilor. Și așa mai departe. Exact cum ar fi făcut tata. Încă nu primisem directive de la cei de sus cu privire la măști, fiindcă nu erau destule nici măcar pentru personalul medical. Suntem blocați în clădire momentan – carantinați.

Așa că, în fiecare seară, locatarii care descoperiseră acoperișul urcau și stăteau pe terasă. La început au fost șase. I-am căutat pe toți în *Biblia Fernsby*. Era Acritura de la 2B, Eurovision de la 5C, Doamna cu Inele de la 2D, Terapeuta de la 6D, Florida de la 3C și Hello Kitty de la 5B. Acum câteva zile, newyorkezii au început să aclame doctorii și alți lucrători din linia întâi la ora șapte seara, în preajma apusului. Era plăcut să faci ceva și să ieși din rutină. Așa că oamenii și-au făcut obiceiul de a se aduna pe acoperiș exact înainte de șapte, iar când venea momentul, aplaudam și aclamam cu toții de pe terasa noastră de pe acoperiș, laolaltă cu restul orașului, și băteam în oale și fluieram. Acesta era începutul serii. Am adus cu mine un felinar crăpat pe care îl găsisem printre vechiturile lui Wilbur, în care era o lumânare. Au venit și alții cu felinare și suporturi de lumânări – suficient cât să creeze o mică zonă luminată. Eurovision avea o lampă veche pe gaz, din alamă și cu un abajur de sticlă cu decorațiuni.

La început, nimeni nu a vorbit, iar mie una îmi era bine așa. După ce văzusem cum fusese tratat tata de oamenii cu care locuise și pe care îi ajutase ani întregi, nu *voiam* să ajung să-i cunosc. Nici măcar nu aş fi stat acolo cu ei, doar că ăla fusese spațiul *meu* mai întâi. Un administrator care crede că-și poate face prieteni în clădirea în care lucrează o caută cu lumânarea. Chiar și într-o cocină de rahat ca asta, toată lumea se crede deasupra administratorului. Așa că mottoul meu este: „Păstrează distanța.” Și era clar că nici ei nu voiau să mă cunoască. Ceea ce era bine.

Cum eram nouă, toată lumea de pe terasă mi-era străină. Își petreceau timpul cu ochii în telefon, dând pe gât beri sau pahare cu vin, citind cărți, fumând iarbă sau arzând-o pe laptop. Hello Kitty stătea în direcția vântului pe scaunul ăla al ei și vapa aproape nonstop. La un moment dat, am prins un iz din fumul pe care îl inhala și era un miros dulce de pepene verde, de ți se făcea rău. Sugea din țigara aia fără-nctare, la fel cum respira. De mirare că nu murise. Cu toate poveștile care veneau din Italia, unde oamenii erau conectați la ventilatoare, chiar dacă majoritatea erau bătrâni, îmi venea s-o pocnesc peste mână să scape rahatul ăla. Dar cu toții suntem îndreptățiți să avem viciile noastre, presupun, și, în plus, cine ar asculta de administrator? Eurovision a adus pe terasă o boxă Bose Bluetooth miniaturală, pe care și-a pus-o lângă scaun și de la care se auzea muzică pop europeană în surdina. Nimeni din clădirea noastră nu părea să iasă vreodată, din câte îmi dădeam seama, nici măcar după mâncare sau hârtie igienică. Eram în carantină cu totul.

Între timp, fiindcă eram atât de aproape de Presbyterian Downtown Hospital, ambulanțele țuiau în sus și-n jos prin Bowery, sirenele lor auzindu-se din ce în ce mai tare când se apropiau, iar apoi nu mai rămânea decât un vaier stins

după ce treceau pe lângă noi. Au început să apară o grămadă de camioane frigorifice neinscripționate. Am aflat în curând că transportau cadavrele victimelor Covid, și huruiau pe străzi precum căruțele din vremea ciumei, zi și noapte, oprind mult prea des ca să preia o încărcătură înfășurată într-un giulgiu.

Marti, 31 martie – astăzi –, a fost un fel de moment de cotitură pentru mine, fiindcă e ziua în care am început să scriu în cartea asta. Inițial, plănuiam doar să notez cifre și statistici, dar mi-a scăpat din mână și a devenit pur și simplu un proiect mai amplu. Cifrele de astăzi au fost un punct de referință, într-un fel: *New York Times* a declarat că orașul depășise o mie de decese cauzate de Covid. Erau 43 139 de cazuri în metropolă și 75 795 în stat. Din cele cinci cartiere, Queens și Brooklyn erau lovite cel mai rău de Covid, având 13 869, respectiv 11 160 de cazuri; în Bronx erau 7 814, în Manhattan 6 539, iar în Staten Island, 2 354. Notarea acestor cifre părea să le domesticească, să le facă mai puțin înspăimântătoare.

A plouat după-amiază. Am urcat pe terasa de pe acoperiș ca de obicei, cu vreo cincisprezece minute înainte să apună soarele. Lumina serii arunca umbre lungi peste cartierul Bowery spălat de ploaie. Între sirene, orașul era pustiu și tăcut. Era straniu și ciudat de liniștitor. Nu erau mașini, nu se auzeau claxoane, nici puhoai de pietoni pe trotuare, mărșăluind spre casă, și nici avioane zumzăind pe deasupra capului. Aerul era limpede și curat, saturat de o frumusețe întunecată și prevestiri magice. Fără noxele produse de mașini, mirosea proaspăt, amintindu-mi de scurta mea viață fericită în Vermont, înainte de... eh, în fine. Locatarii obișnuiți s-au adunat pe acoperiș, în timp ce străzile alunecau în amurg. Când s-a făcut ora șapte seara și am auzit primele strigăte de încurajare și pocnetele din clădirile dimprejur, ne-am ridicat de

pe scaune și, ca de obicei, am început să ne facem numărul, fluierând, bătând din palme și aclamând – toată lumea, mai puțin locatara de la 2B. Stătea acolo, încercând să-și pună telefonul în funcțiune. Wilbur mă avertizase în privința ei: era genul care făcea pe prințesa și te chema să-i schimbi becul, dar măcar și bacșișul era pe măsură. „Este o acritură pură născută în New York”, scria el, adăugând una dintre cimiliturile lui: „Cel mai bun vin face într-adevăr oțetul cel mai acru.” Ce-o fi însemnând și asta. Îi dădeam vreo cincizeci și ceva de ani – îmbrăcată complet în negru, cu un tricou întunecat și blugi strâmți de un negru spălăcit. Dărele și petele de vopsea de pe ghetele ei Doc Martens erau singura culoare. M-am gândit că era pictoriță.

Femeia de la 3C, care primise numele de Florida în carte, a strigat-o pe Acritură:

— N-ai de gând să ni te alături?

Am simțit imediat din tonul ei că aveau un istoric. Florida – fostul administrator nu explicase care era originea numelui ei, poate că pur și simplu așa era cunoscută – era o femeie de vreo cincizeci de ani, corpulentă, cu sâni mari, care reușea să transmită o stare de neliniște, cu părul perfect coafat și o bluză cu paiete acoperită cu un șal auriu scânteietor. Biblia spunea că e bârfitoare, cu următoarea vorbă de duh: „Bârfa e sporovăială despre rasa umană și vine de la cei care îndrăgesc același lucru.”

Acritura i-a întors Floridei aceeași privire glacială.

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Am obosit să strig în van la univers, mulțumesc.

— Îi aclamăm pe cei care lucrează în linia întâi – oamenii care își riscă viețile acolo.

— Ce să-ți povestesc, te-ai găsit să faci pe sfânta! a zis Acritura. Cu ce îi ajută țipetele?

Florida s-a holbat la Acritura.

— N-are nicio logică. *Esto es una mierda* și încercăm să ne arătăm sprijinul.

— Și crezi că dacă bateți într-o oală se va schimba ceva?

Florida și-a potrivit șalul auriu pe umeri, și-a strâns buzele dezaprobat și s-a lăsat la loc pe scaunul ei.

— Când se vor termina toate astea, a zis Doamna cu Inele după un moment, va fi ca pe 11 septembrie. Nimeni nu va mai vorbi despre ce s-a întâmplat. Va fi ca atunci când se sinucide cineva – nu mai pomenеști niciodată de omul ăla.

— Oamenii nu mai vorbesc despre 11 septembrie, a spus Terapeuta, fiindcă New Yorkul s-a ales cu o doză de PTSD de la asta. Încă am pacienți care se tratează de PTSD de atunci. Douăzeci de ani mai târziu.

— Cum adică oamenii nu mai vorbesc despre 11 septembrie? a întrebat Hello Kitty. Nu se mai *opresc* din vorbit. Ai crede că jumătate din New York a fost acolo, fugind să se salveze, sufocându-se cu fum și praf. Va fi la fel și cu asta. „Dă-mi voie să-ți spun cum am supraviețuit Marii Pandemii din 2020.” Oamenii vor turui întruna.

— Măi, măi! a spus Acritura. Erai măcar în viață când s-a întâmplat 11 septembrie?

Hello Kitty a tras din țigara ei electronică și a ignorat-o.

— Gândiți-vă la cât PTSD va declanșa pandemia asta, a spus Eurovision. O, Doamne, o să mergem la terapie veșnic, și a scos un râset și s-a întors către Terapeută. Ce plească pentru tine!

Ea i-a răspuns cu o privire încremenită.

— Toată lumea are PTSD în zilele noastre, a continuat Eurovision. Eu am PTSD de la anularea Eurovisionului în 2020. E prima ediție pe care o ratez din 2005.

Și-a apăsât mâna pe piept și s-a strâmbat.

— Ce este Eurovision? a întrebat Florida.

— Concursul Muzical Eurovision, scumpo. Cântăreți din întreaga lume sunt aleși să concureze cu o melodie originală, câte un cântăreț sau o formație pe țară. Câștigătorul se votează. Este urmărit la televizor de șase sute de milioane de oameni. E Cupa Mondială a muzicii. Trebuia să aibă loc în Rotterdam anul ăsta, dar săptămâna trecută l-au anulat. Îmi luasem biletele de avion, cazare la hotel, tot. Așa că acum – a fluturat din mână, într-o manieră exagerată, ca și când ar fi avut un evantai –, ajută-mă, doctore, am PTSD.

— PTSD nu-i un motiv de glumă, a spus Terapeuta. Și nici 11 septembrie.

— 11 septembrie este cu noi încă, a adăugat o femeie de treizeci și ceva de ani.

Am recunoscut-o din carte drept Fiica lui *Merengüero*, 3B.

— E proaspăt. Ne-a afectat pe toți, inclusiv pe familia mea. Chiar și acasă, în Santo Domingo.

— Ai pierdut pe cineva pe 11 septembrie? a întrebat Doamna cu Inele, iar în tonul ei se ghicea o provocare.

— Într-un mod straniu, da.

— Cum așa?

A tras aer adânc în piept.

— *Mi papá* era un mare *merengüero*, ceea ce înseamnă, dacă nu știți, că își câștiga traiul cântând merengue. Își petrecea o mare parte din timp la *El Show del Mediodía* sau

Emisiunea de la prânz. Dacă este o emisiune la care se uită toată lumea în Republica Dominicană, aceea e. De fapt, se difuzează și astăzi la televizor.

Când a început să vorbească, am știut că urma să se lanseze într-o poveste și mi-a venit o idee. Încă de pe la douăzeci de ani, îmi făcusem obiceiul de a înregistra ce spuneau oamenii în jurul meu, mai ales rahaturile tipilor care mă agățau în baruri. Îmi lăsam telefonul într-o doară pe bar, pe masă sau în buzunar; sau, alteori, în metrou, mă prefăceam că mă joc cu telefonul și înregistram ce spunea vreun dobitoc. N-o să credeți ce am strâns de-a lungul anilor, multe ore glorioase de mizerii și idioțenii înregistrate pentru posteritate. Mă face să vreau să pot scoate bani din ele pe YouTube sau ceva de genul ăsta. Și nu sunt doar răutăți. Am surprins și alte lucruri – povești despre suferință, istorii amuzante, fapte bune, confesiuni, vise, coșmaruri, rememorări, ba chiar și crime. Genul de chestii pe care ți le spun străinii noaptea târziu, în metrou, pe linia E¹... „Odată eram atât de disperat, că am fumat rahat de câine ca să mă droghez...” „Mi-am spionat bunicii în timp ce făceau sex și nu ți-ar veni să crezi ce făceau...” „Am câștigat un pariu pe o sută de dolari jupuind, gătind și mâncând gerbilul fratelui meu.”

Tata colecționa oameni cu ajutorul farmecului său. Eu îi colecționeam prin vicleșug.

În fine, așadar, am început să înregistrez. Canapeaua mea era așezată prea departe de Fiica lui *Merengero*, așa că m-am ridicat și, prefăcându-mă nerăbdătoare să ascult, am târât canapeaua aia roșie nenorocită prin spațiile de doi metri dintre scaunele tuturor, aruncându-le un rânjet mare

¹ Linia E circulă între centrul orașului și Queens, fiind una dintre cele mai aglomerate rute ale metroului newyorkez.

și protestesc și mormăind că nu voiam să pierd niciun cuvântel. M-am așezat comod și mi-am scos telefonul din buzunar, pretinzând că verific ceva pe el, l-am îndreptat în direcția potrivită și am apăsat pe butonul de înregistrare. Apoi l-am pus cu nonșalanță pe canapea, îndreptându-l spre Fiica lui *Merengüero*, și m-am lăsat pe spate, cu picioarele ridicate și margarita în mână.

Ce voi face cu înregistrarea? Nu știam în momentul acela, când am apăsat pe butonul de înregistrare, dar mai târziu, după ce m-am întors în apartamentul meu, am văzut cărtoiul lui Wilbur stând pe birou, cu toate paginile alea goale pe care le lăsase pentru mine. „OK”, m-am gândit, „hai să le umplem. Așa voi avea ceva de făcut cât stau blocată aici, în următoarele câteva săptămâni, din cauza acestei pandemii de rahat.”

Dar liniște! Fiica lui *Merengüero* vorbea.

— Pe atunci, acolo apăreau cele mai tari și promițătoare formații de merengue. Și, apropo, unele dintre melodiile de pe vremea aceea aveau niște titluri și niște versuri de-a dreptul țicnite. Asta ca să vă avertizez că sunt niște rahaturi rasiste aici.

S-a oprit și s-a uitat în jur pe terasă, un pic agitată, ca și când ar fi fost nesigură de ce urma să spună, dar și ca să vadă cine asculta.

— Era o melodie care punea următoarea întrebare: „*Qué será lo que quiere el negro?*” Ce vrea negrul? Cântecele ăsta a făcut mare senzație în anii '80 și era difuzat adesea la *El Show del Mediodía*, la care mă uitam când eram mică. Nu aveam voie să merg la studio, pentru că tata nu voia să mă vadă pe-acolo, și muncea, așa că nu putea să aibă grijă de mine. Nu uitați, mă creștea singur. Trebuia să mă țină sub control și nu voia să merg în astfel de locuri. Tata era prieten

cu unii dintre dansatori și a cunoscut o femeie acolo. Nu știu ce s-a întâmplat între ei. Au spus doar că erau „*muy amigos y muy queridos*”. Nu știu, nu am întrebat. Dar au rămas prieteni de-a lungul anilor. Ea a fost mereu bună cu mine. Nu ca o figură maternă de mult pierdută, nimic de genul ăsta, dar m-a învățat ce să fac când mi-a venit menstruația, în vara în care aveam unsprezece ani. Nici măcar nu pot să-mi imaginez ce ar fi făcut tata. A dispărut din viața noastră când eram încă mică, însă mereu am avut amintiri plăcute despre ea. Ei bine, întâmplarea a făcut să mă întâlnesc cu ea nu cu multă vreme în urmă, cu câteva săptămâni înainte să intrăm în carantina asta. A fost o mare nebunie. Eram la salonul meu preferat și îmi întindeam părul, știți cum se face. Gluma pe care ne-o spune toată lumea, că până și în rai, coafezele dominicane încă îți înfășoară bucla în jurul periei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îți pârjolesc părul ca să-l îndrepte cât de bine se poate. Da. Părul meu trecea prin asta în fiecare săptămână, dar apoi mi-am dat seama că rahatul ăla îmi făcea părul varză, așa că m-am oprit. În fine, am văzut-o la salon și am întrebat-o ce mai face. La început, n-a părut încântată să mă vadă, să vadă pe cineva cunoscut. Dar apoi a început o poveste țicnită, care pare incredibilă, dar e adevărată. Povestea femeii începea pe 11 septembrie. Toată lumea a zis: „O, frate, trebuie să ne întoarcem la 11 septembrie?” E cam apăsător, nu? Dar poate că e ceva aici care ne poate învăța despre momentul în care ne găsim acum, stând aici pe terasa de pe acoperiș. Numesc povestea asta „Dubla tragedie”. Dați-mi voie să spun că atunci când o poveste atrage atenția tuturor în salon, toate uscătoarele de păr se opresc. Cine pune părul pe bigudiuri își poate vedea de treabă. La fel și dacă te vopsești. Sau dacă te tunzi. Dar dacă cineva începe să vorbească și spune o poveste care prinde pe toată lumea,

n-o să mai auzi uscătoarele de păr. Puteți fi siguri de asta. Apropo, trebuie să menționez, Eva avea șaptezeci de ani și arăta ca la cincizeci. Părul ei grizonant era bine coafat, dar îi rămăseseră suficiente fire negre ca să-ți dai seama că la un moment dat fusese o brunetă fenomenală. Acum era o doamnă distinsă, cu părul argintiu. Totodată, își mai făcuse câte ceva pe ici, pe colo. Și se ținea bine. Avea niște *tetas* și un *pa'trás* care arătau bine la cei șaptezeci de ani ai ei. Poate că așa va arăta și JLo. N-avem de unde să știm. Ideea e că arăta sexy și avea șaptezeci de ani. Pe la cincizeci de ani, când nu mai mergea la *El Show del Mediodía* și pierduserăm legătura, ne-a explicat că s-a îndrăgostit de un bărbat mai tânăr. A făcut nebunia – și-a părăsit soțul, cu care nu reușise niciodată să aibă un copil. Și s-a îndrăgostit de tipul ăsta dominican care, chestie ciudată, cânta în formații de merengue. Era percuționist și cânta câte puțin la toate – claves, bongo, maraca, triangu, cascabel și, da, un instrument de percuție din Peru făcut din unghii uscate de capră. Dar el cânta un merengue cu influențe de jazz și tentă protestatară, ca Juan Luis Guerra, pe vremea când era de școală veche (înainte să se reinventeze), Victor Victor, Maridalia Hernandez și Chichi Peralta. Eva a spus că era stăpânită de impulsul ăla nebunesc de a începe să-și asculte, în sfârșit, inima, și să o lase rece orice altceva. Nu-i mai păsa de lucrul care îi împiedică pe mulți oameni din America Latină și de pe *la isla* să facă ce vor să facă, adică, în esență, de „*El qué dirán?*” „Ce vor spune vecinii?” Eva era gen: „La dracu! Nu-mi pasă. Sunt îndrăgostită de tipul ăsta. Cântă într-o formație. Și îmi părăsesc soțul.” Probabil pentru că s-au îndrăgostit până peste cap, a rămas însărcinată. Pare incredibil. Știți, dar cum a zis Eva, de față cu tot salonul, fără să stea pe gânduri, sexul era uluitor. Făceau sex tot timpul. Cu soțul

ei, pur și simplu nu și-o trăgeau, asta e tot ce pot să spun. N-o făceau, renunțaseră. Dar tipul ăsta avea, cred, vreo treizeci de ani și era în floarea vârstei. O, Dumnezeuule! Cum mai vorbea despre sex! Ei bine, a fost grozav că a rămas însărcinată. Asta e tot ce pot să spun.

— Cu cât e mai bun sexul, cu atât rămâi însărcinată mai repede, a întrerupt Florida, 3C.

Ce să zic, biblia mă avertizase că era o mare bârfitoare!

— E o tâmpenie din punct de vedere științific, i-a tăiat-o Acritura, cu un gest categoric. Povești băbești, infirmate cu ani în urmă.

— Și unde ai făcut tu facultatea de medicină?

După o pauză politicoasă, Fiica lui *Merengüero* le-a ignorat și a continuat:

— Uneori, totul se învâрте în jurul sexului. Alteori e vorba despre sex și pasiune. Iar combinația dintre cele două a condus la un miracol în cazul ăsta. Avea cincizeci de ani, însărcinată cu copilul iubitului ei de treizeci de ani, care îi era acum soț. Bineînțeles, era considerată scandaloasă. Dar între timp o rupsese cu „*el qué dirán*”. Gen, de tot. La fel și el. Noul ei soț provenea dintr-un mediu foarte umil din Santo Domingo, un cartier cunoscut drept Villa Mella. Faptul că reușise ca muzician și își putea câștiga existența în felul ăsta era ceva extraordinar. Era fericit. Și se îndrăgostise de femeia asta incredibilă. Erau total netradiționali, dar le-a ieșit. Au decis încă de la început să nu pomenească de război și să nu aducă discuții din afară în căsătoria lor. Toată lumea din salon asculta povestea Evei cu gura căscată. Ce să vezi! I-au spus fetei de serviciu să meargă să aducă un rând de *café con leche*, pentru că povestea abia începea și deja era atât de bună. Apoi Eva s-a întors la 11 septembrie. În ziua aceea, întâmplarea făcea ca Eva să se afle pe Wall

Street, unde avea o programare, și a văzut totul. A văzut avionul zburând pe deasupra capului ei și izbindu-se de primul turn. Avea programare în turnul ăla. Și s-a întâmplat să fie unul dintre acei în jur de o mie de oameni ghinionişti, unul dintre cei mai ghinionişti – sau poate unul dintre cei mai norocoși, depinde cum vezi lucrurile –, care s-au aflat fix acolo când s-a întâmplat. S-a împiedicat și a căzut șocată, luxându-și glezna rău, dar valul de adrenalină a ajutat-o și a început să alerge, chiar dacă se lovise la gleznă. Nu se gândea decât să ajungă acasă la soțul ei și la fiul lor de doi ani. Asta era tot ce voia să facă. Să plece dracului de acolo, să urce într-un tren și să se întoarcă în Washington Heights, ca să fie cu familia ei. Da, iat-o, la vârsta la care cele mai multe femei sunt buni. Dar ea era o femeie de vârstă mijlocie, disperată să-și vadă copilul de doi ani și să-l țină în brațe din nou. Să-l miroasă. Eva a reușit să ia metroul, însă a fost cât pe-acți să nu. În mai puțin de o oră, întreaga rețea subterană din New York avea să fie închisă. A ajuns acasă, a intrat pe ușă și iată-l pe soțul ei superb cu ochi căprui limpezi și cu părul lui creț care semăna cu valurile unui ocean furios. Avea părul castaniu, dar la vârfuri era mai deschis și îi pune în evidență nuanța de scorțișoară a pielii. Îl chema Aleximas (nume creat din Alexis și Tomas, foarte dominican, dar nu fiți critici, rogu-vă) și a început să plângă când a văzut-o. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, de parcă ar fi fost un copil. Pentru că cei doi care alcătuiau acest cuplu neconvențional se iubeau atât de mult, nu conta că el era un bărbat în toată firea care vărsa lacrimi. Atât de în siguranță se simțea Aleximas cu soția lui, care era mai mare cu douăzeci de ani decât el. Îl făcea să se simtă în siguranță. Avusese o viață grea în Villa Mella, unde crescuse. Da, acesta era adevărul. Acasă la el, unde crescuse în RD, podeaua era din

pământ bătătorit. Și cu asta cred că am spus totul, nu? Între timp, toată lumea sorbea din *cafecito*. Eva a continuat și a vorbit despre cât de zguduită a fost de ce văzuse pe 11 septembrie. Atât de tare o afectase, că nu putea dormi. Doctorul i-a spus că își luxase glezna și își rupsesse un mușchi, așa că trebuia să stea acasă cu piciorul sus, timp de câteva săptămâni. Ea o lua razna. Depindea complet de soțul ei, în toate privințele. El mergea la cumpărături. El făcea totul pentru ea și pentru familie. Nu-l deranja să meargă la cumpărături, nici măcar să-i cumpere tampoane. Ea spunea că făcea pur și simplu parte din dragostea lor neconvențională. El era un bărbat dominican puternic, echilibrat, care era suficient de norocos să găsească o femeie care să spună: „Mă doare undeva de ce zice lumea despre mine și ce fac.” *Soy una de muchas mujeres as!* Eva nu știa cum să gestioneze aceste emoții noi. Trebuie să vă amintiți, în 2001, oamenii nu prea auziseră de PTSD. Războiul din Irak nu începuse. PTSD, ce mai era și asta? Nu și-a dat seama, dar asta avea. Zicea că nu putea scăpa de depresie. Stătea acasă și se uita la televizor, gândindu-se că nu-și putea mișca piciorul fiindcă și-l luxase fugind îngrozită de cel mai înfiorător lucru pe care îl văzuse vreodată. De fiecare dată când vedea imagini din ziua aceea la televizor – era singurul lucru pe care îl mai dădeau la știri, și reluau imaginile la nesfârșit –, era ca și când s-ar fi trezit din nou acolo pe stradă și o apucau tremuratul și plânsul. Aleximas începea să se îngrijoreze, căci coșmarurile ei țineau toată familia trează. Micuțul simțea anxietatea mamei și nu mai dormea nici el. La fel cum avionul intrase în turnul ăla, tot așa se prăbușise în casa lor, distrugându-le viața. Nu mai puteau ieși din ciclul traumei. În cele din urmă, au luat împreună dificila decizie – care știau că pe termen lung era cea mai bună hotărâre – de a părăsi New

Yorkul și de a se întoarce în Republica Dominicană, revenind în Santo Domingo. Deși practic reușiseră în America, suficient încât să-și poată trăi viața de vis în New York, într-un apartament nedecomandat, cu ferestre mari, trei dormitoare, o cameră de zi și o sufragerie separată.

— Imposibil! a mormăit Florida.

S-au auzit murmure de surpriză din micul nostru cerc de ascultători – nu-mi dădeam seama dacă erau șocați de apartament sau de întreruperea Floridei. Dar ea abia se încălzea.

— Cum și-au permis un astfel de apartament? Acum costă peste trei mii, patru mii de dolari pe lună! Chiar și atunci – nu! Iar dacă aveau o chirie fixă, înseamnă că au fost nebuni să lase *așa ceva* în urmă.

— Serios! a spus Eurovision. E uimitor. În perioada asta abia dacă-mi mai permit cocina asta.

— Lăsați-o să spună povestea! a zis Acritura apăsător.

— Da. Fiica lui *Merengero* încuviința din cap. O sufragerie separată pe 172nd Street care dădea spre Fort Washington Avenue. Mda. Aveau de gând să lase toate astea în urmă pentru că teroarea le pătrunsese în casă și ea nu mai scăpa de coșmaruri. Planul pe care l-au făcut împreună a fost ca soțul și fiul ei să se întoarcă primii în Santo Domingo, iar ea să rămână să rezolve ce mai avea de rezolvat la muncă. În plus, avea nevoie de spațiu ca să sufere și să se vindece singură, să-și proceseze emoțiile fără să-și sperie copilul. Avea să plece într-o lună sau două cel mult. Și asta era tot. Urmau să se mute în Santo Domingo și să o ia de la capăt. Cunoșteau suficient de mulți oameni acolo, lucrurile aveau să iasă bine. S-a uitat ce zboruri erau și cea mai apropiată dată la care puteau rezerva bilete pentru Aleximas și fiul lor s-a dovedit a fi 11 noiembrie. Iar ea și-a spus: „O, în

niciun caz nu voi mai lăsa vreodată pe cineva din familia mea să zboare pe unsprezece ale lunii. Unsprezece *está quemá'o*. E blestemat.” Nu va mai rezerva niciodată vreun zbor pe data aceea. Niciodată. Așa că a cumpărat bilete pentru 12 noiembrie, și-a condus soțul și băiețelul la aeroport și și-a luat rămas-bun de la ei pe JFK. Era dărâmată, dar știa că va reuși să scape de teroare, acum că plecaseră. Poate că va țipa într-o pernă de trei sau patru ori pe zi – lucru pe care nu-l putea face când fiul ei de doi ani era în preajmă. Și vă puteți închipui cum ar fi fost să o vadă soțul ei făcând asta? Sigur ar fi crezut că-și pierduse mințile, însă chiar așa *se întâmplase*. Era traumatizată. Singurul lucru care o împiedica să o ia razna erau dragostea și responsabilitatea pe care le simțea pentru soțul și fiul ei. Așadar, Eva i-a lăsat la JFK și s-a întors în Washington Heights. A pus un CD cu muzica soțului ei, fiindcă asta făceau oamenii pe atunci, și imediat a început să se simtă mai bine. Tristețea pe care o simțise la despărțirea de pe aeroport a fost înlocuită de ușurarea că în curând va avea o viață nouă, departe de tragedie. A zâmbit și a râs și a dansat la volan, ba chiar s-a excitat și s-a umezit un pic doar gândindu-se la soțul ei și la cât de dor îi era deja de el. Închipuiți-vă! O femeie matură, excitată ca o adolescentă. Vai! Era atât de absorbită, copleșită de primul moment de fericire pe care îl simțea de luni întregi, încât nu a auzit știrile. Când a ajuns înapoi în Washington Heights, a intrat șchiopătând în apartament și a văzut că ledul robotului telefonic clipea (amintiți-vă, asta se întâmpla în 2001). A apăsât pe buton și a auzit vocea surorii soțului ei spunând: „Unde este? Unde este? Cum se poate să se fi întâmplat așa ceva? De ce i-ai trimis cu avionul ăla?” Eva a alergat și a deschis televizorul și atunci a auzit că zborul 587 se prăbușise în Far Rockaway, Queens, la nouăzeci de secunde după

decolare. Zborul 587 era atât de bine cunoscut în Republica Dominicană, încât exista chiar și un merengue care-i purta numele. Și, da, soțul ei interpretase melodia. Puneau „El Vuelo Cinco Ochenta y Siete” pe avion, atât de popular devenise cântecul. Zborul era întotdeauna dimineța devreme, astfel că, atunci când ajungeai în Santo Domingo, puteai să găsești o bere aproape rece ca gheața așteptându-te. Când berea este servită astfel, se numește „îmbrăcată ca o mireasă”, fiindcă sticla este acoperită cu gheață. Pare că poartă o rochie albă. Soțul ei ar fi trebuit să-și bea berea *vestida de novia*, dar, în schimb, el și băiețelul lor erau morți. Muriseră instantaneu în zborul 587, pe 12 noiembrie 2001. Nu voiseră decât să evite să zboare pe 11 noiembrie. Toată lumea din salon amuțise între timp, în afară de o femeie care plângea în hohote.

Fiica lui *Merengero* s-a uitat în jur pe terasă, la noi toți. Ne pierise graiul din pricina șocului. Chiar și Acriturii. Am întins mâna după telefon, crezând că terminase povestea. Îmi doream să-l pot suna pe tata chiar în clipa aceea mai mult decât orice.

— Eva nu a spus decât: „Da, așa a fost viața mea. Am trăit o dublă tragedie.” Fiica lui *Merengero* clătina din cap în timp ce vorbea. Mi-am șters nasul cu cămașa și am întrebat-o: „Cum ai făcut față?” „Nicicum”, a zis Eva. „Ei bine, sunteți primii oameni cărora le-am povestit despre asta. S-a întâmplat acum douăzeci de ani și nu vorbesc despre asta. Am îngropat ce am putut din soțul și fiul meu. Mi-am încuiat apartamentul de aici din New York. Și m-am mutat în Republica Dominicană. Acolo nimeni nu știe cine sunt sau prin ce am trecut. Nu vă voi mai spune nimic altceva despre mine, fiindcă nu vreau să mă găsiți vreodată.” Când a spus asta, Eva s-a uitat în direcția mea, iar eu am înclinat din cap spre ea, ca să-i dau de înțeles că nu aveam de gând să o dau de gol. S-a

uitat la femeile strânse în jurul nostru în salonul de înfrumusețare, ca și când le-ar fi sfidat. „Nu-mi pasă ce credeți. *A mí no me importa el qué dirán*. Nu-mi pasă ce crede lumea despre viața mea sau despre alegerile mele sau despre cum fac față dublei mele tragedii. *Y así fue, y así es la vida*”, a adăugat Eva, apoi s-a întors la coafeza ei. „*Termina mi peinado, por favor*.” Termină-mi de aranjat părul! Când coafeza a terminat, această femeie de șaptezeci de ani i-a lăsat un bacșiș de douăzeci și cinci de dolari și a plecat... Nu știi. Care să fie lecția?

Pe acoperiș, nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Fiica lui *Merengero* a făcut o pauză, apoi a ridicat din umeri din nou.

— Negarea. Practic, negarea funcționa pentru ea. A compartimentat totul într-atât, încât și-a spus: „Nici măcar n-o să mă mai gândesc.” Mai târziu, am aflat că Eva avea într-adevăr o viață nouă în Republica Dominicană. Nu s-a recăsătorit, dar are mai mulți pretendenți, care o vizitează și o tratează ca pe o regină. Ceea ce practic înseamnă că are parte de sex ori de câte ori vrea. Așadar, ce facem? Știți, unii dintre noi trec prin multe tragedii: oamenii pierd membri ai familiei, jobul, casa, cariera, iar în unele cazuri, întreaga familie. Mulți adoptă negarea. Dar ei sunt cei care ne fac rău și m-am săturat de ei. Uite ce cred eu – un pic de negare nu strică, dar prea multă e prea mult. *Y colorín colorado, este cuento se ha acabado*. Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea așa.

Fiica lui *Merengero* s-a întors către Eurovision.

— Frate, a zis ea, pune niște merengue acum! Trebuie să dansez să uit de tragedia asta dublă. Pune „Ojala Que Llueva Café”. Vreau să plouă cu cafea.

— Cine, eu? a întrebat Eurovision, luat prin surprindere.

— Tu ești cel care are boxa.

— Bineînțeles, bineînțeles. Eurovision s-a îndreptat rapid și s-a ridicat, umblând la telefon. Cum, ăăă, se scrie titlul melodiei? Spaniola nu e una din limbile pe care le știu.

I-a spus cum se scrie. El a tastat și apoi s-a ridicat în picioare.

— Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vi-l prezint pe Juan Luis Guerra *live*, cântând „Ojala Que Llavea Café”!

Nu o mai auzisem până atunci. Muzica era lentă și nostalgică, nu ritmul alert la care mă așteptasem. După ce s-a terminat, s-a așternut tăcerea.

— Nu mi s-a părut că sună a merengue, a spus Acritura.

— Asta pentru că nici nu e, a zis Florida. Este *bachata*.

— *Bachata* chiar *este* un fel de merengue, a intervenit Fiica lui *Merengero*, aprinzându-se.

— Ziceam și eu.

— Ne poți traduce? a întrebat Eurovision.

— *Ay hombre*, a spus Fiica lui *Merengero*, este un cântec dominican despre recoltă. O rugăciune. Este despre speranța că recolta va fi bună și că fermierii nu vor suferi. Dar este mai mult de-atât. E despre o viață simplă, despre visuri și dragostea de țară – de fapt, este despre cine suntem noi. A închis ochii și a fredonat melodia, apoi a început s-o traducă în engleză, legănându-se ușor. „Vreau să plouă cu cafea pe câmpuri / Să toarne cu manioc și ceai...”

Când a terminat, Fiica lui *Merengero* a deschis ochii.

După un moment, Hello Kitty a spus:

— E o nebunie, să moară pe 12 pentru că nu au vrut să zboare pe 11. Parcă ar fi fost blestemați.

— Blestemați? a zis Doamna cu Inele. Nu au făcut nimic rău. Tragediile de felul ăsta sunt arbitrare și absurde.

— Blestemele sunt doar în mintea noastră, a spus Terapeuta. Unii oameni pretind că sunt blestemați, ghinioniști sau se victimizează pentru că așa fac ei față tragediilor, cum e pandemia aceasta. Văd asta la terapie. Unii chiar își aruncă singuri blesteme – de rușine sau din vinovăție.

— Și jobul tău este să-i scapi de blestem? a întrebat Eurovision.

— Ai putea să spui asta.

— Am și eu nevoie de așa ceva, a zis el.

— *Poh poh* a mea – bunica din partea mamei – era expertă în blesteme, a zis Terapeuta. Știa totul despre ele. Avea un sistem unic în privința asta.

— Cum adică?

— Ei bine, mama este din ABC¹ și la fel și eu, dar *Ah Poh*, bunica maternă, s-a născut într-un sătuc din Guangdong. Nu am fost niciodată acolo, dar mi-a arătat o poză cândva – o căsuță de piatră în mijlocul pustiului, înconjurată de orezării. *Gung gung*, bunicul meu matern, prindea pește din râu pentru cină. Au venit în San Francisco exact înainte de război, s-au stabilit în Sunset District și n-au mai plecat niciodată înapoi. Habar n-am dacă mai e-n picioare căsuța lor sau dacă a fost distrusă în timpul Revoluției sau ce s-a întâmplat – multe lucruri au fost distruse. În fine, imediat după ce m-am născut, *gung gung* a murit, iar *poh poh* s-a mutat cu familia mea și avea grijă de mine și de surorile mele în timp ce părinții noștri erau la muncă. Ne lăsa să ne jucăm cu brățara de jad de la încheietura ei; o purta de când

¹ Aruba, Bonaire și Curaçao, trei insule extremvestice din Antilele Mici, din Marea Caraibilor.

era doar o copilă și rămăsese la fel de mică, dar încheietura ei se îngroșase și nu mai ieșea. Și mama avea una exact la fel; se umplea de spumă când spăla vasele și se murdărea de pământ când lucra în grădină. *Ah Poh* ne-a dat câte una și nouă, fetelor, când eram mici și a încercat să ne convingă să o purtăm, dar nu suportam s-o simt în jurul încheieturii. Parcă ar fi fost niște cătușe. Cred că Mina și Courtney încă o au pe a lor; nu știu ce s-a întâmplat cu a mea. *Ah Poh* era mărunțică, 1,52 cel mult, și în fiecare an devenea un pic mai scundă. Purta niște veste înflorate și avea cocoșa aia pe care ajung s-o aibă bătrânele chinezoaice – le-ați văzut, dacă ați călcat vreodată în Chinatown. Quasimodo, îi spuneam eu și surorile mele, până când ne-a auzit mama într-o zi și ne-a bătut de ne-a sunat apa-n cap. E de la osteoporoză, am aflat mai târziu, din cauza lipsei de calciu în copilărie. Mici fracturi ale coloanei, care se rupe și se vindecă iar și iar, ca o cană care a fost reparată cu prea mult clei. Cel puțin, așa ne-au spus la cursurile premedicale. Dar nu mă înțelegeți greșit – *Ah Poh* arăta ca o bătrânică neajutorată, însă era aprigă. Odată, pe Grant, un tip a încercat să-i smulgă poșeta. Ea nu i-a dat drumul. A tras atât de tare, că omul s-a dezechilibrat. Apoi l-a bălăcărit cu atâta înverșunare, că el a rămas acolo, de parc-ar fi fost lovit cu tunurile de apă. Când a terminat, toți băcanii încremeniseră în ușă, cu gurile căscate, iar tipul s-a ridicat și a luat-o la picior. Mi-amintesc că stăteam acolo, ținând în mâini punga roz de plastic cu pește și mănunchiul de *bok choy* pe care le cumpăraserăm pentru cină, iar *Ah Poh* s-a întors către mine și a zis: „Bun, hai, *neui neui*, să mergem acasă.” De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ei bine, după ce eu și surorile mele am plecat la facultate, eram adulte, eram ocupate, ieșeam la întâlniri și munceam, așa că nu mai treceam pe-acasă prea des. *Ah Poh* a început să

facă ce fac toate bunicile: să ne bată la cap că eram necăsătoare și că am face bine să ne grăbim și să găsim pe cineva. „Nu te simți singură?” zicea la telefon, „fără familie, cum ai un scop în viață?” I-am dat de înțeles că făcea o proiecție – acum că plecaserăm toate, avea mult timp liber. „Nuu”, a zis ea, „nu încerca să mă iei cu psihologia, *neui neui*. Nu ține la chinezi. E doar pentru *gweilo*”. Între timp, trecusem de la pregătirea pentru medicină la psihologie și ea era singura care nu mă bătea la cap cu asta. Bineînțeles, părinții mei nu considerau că psihologia avea legătură cu medicina – voiau să fiu medic adevărat. De fapt, cred că încă nu și-au pierdut speranța. Este un stereotip, dar există cu un motiv, știți? Motivul este că au trecut prin atât de multe ca să ajungă aici. Se gândesc la *Ah Poh* care a crescut în mijlocul lanului de orez și la toți anii ăia în care au strâns ban cu ban ca să plătească taxele școlare, iar noi dăm cu piciorul și ne urmăm visurile, devenind poeți sau ne apucăm de dans postmodern sau mai știu eu ce. Au investit în noi, plătind avansul în suferință, și nu concep nici în ruptul capului că investiția nu va fi rentabilă. În orice caz – *Ah Poh* mă toca întruna că nu am pe nimeni. „Ce s-a întâmplat cu Alex ăla?” zicea ea. „Am crezut că mergea așa bine.” Alex mă părăsise de curând pentru o prietenă – acum fostă prietenă – și, pe deasupra, îmi mai datora și nouă sute de dolari, pe care i-i împrumutasem și pe care eram sigură că nu aveam să-i mai văd. Când i-am spus asta lui *Ah Poh*, a pocnit din dinți. „OK”, a zis ea, „uite cum facem, *neui neui*. O să-l blestem.” *Ah Poh* avea o grămadă de superstiții, noi suntem un popor superstițios – deși poate că toată lumea este. Nu întoarce peștele pe platou, că ți se va răsturna barca. Nu pune poșeta pe jos, că vei săraci. Nu oferi foarfeci sau cuțite drept cadou, că vei tăia prietenia în două. Nu rosti cifra patru. În copilărie, nu puteam să facem niciun

pas fără să ne lovim de încă ceva care avea să ne aducă ghinion. Dar blestemul nu era o practică chineză străveche de care să fi auzit. „Cum adică să-l blestemi?” am zis. Se pare că învățase de la prietena ei, Marcie, pe care o cunoscuse jucând bingo la biserica din cartier, în diminețile de marți. „Am crezut că bingo ți se pare plictisitor”, am zis. „Așa e”, mi-a răspuns, „dar se pare că și Marcie are aceeași părere. Așa că am învățat-o mah-jongg, iar acum asta jucăm în fiecare săptămână. Și mergem la cazinou joia. Zi de reduceri pentru seniori.” „Stai, stai, joci la cazinou?” am întrebat-o. „La păcănele”, a răspuns ea, un pic surprinsă, ca și când ar fi fost evident. „Uneori și un pic de douăzeci și unu.” Marcie avea un ritual: ori de câte ori o nedreptățea cineva, îi scria numele întreg pe o bucată de hârtie, o rula și o îngheța într-un cub de gheață. Pentru totdeauna. „Funcționează”, insista *poh poh*. „Un meșter i-a cerut lui Marcie mai mulți bani decât era cazul ca să-i repare acoperișul, așa că i-a scris numele și l-a înghețat. Două săptămâni mai târziu, a fost dat în judecată de primărie pentru că îi expirase autorizația. Ia să-mi spui numele întreg al lui Alex ăsta. Am o bucată de hârtie la îndemână.” Nu simțeam că am ceva de pierdut și, oricum, de obicei era total inutil să mă cert cu *Ah Poh*, așa că am recitat numele lui Alex de la un capăt la altul – prenumele, primul și al doilea, și numele de familie, inclusiv al III-lea – iar ea l-a notat pe o bucată de hârtie și mi-a spus că o s-o pună într-o tăviță cu cuburi de gheață imediat după ce vom termina de vorbit la telefon. Și, ce să vezi, o lună mai târziu am auzit că fosta mea prietenă îl înșelase pe Alex cu sora lui – iar acum aveau o chestie serioasă, și după vreo săptămână am văzut poze pe Facebook cu inelul ei de logodnă cu diamant de trei carate. După asta, eu și surorile mele am început să o sunăm pe *Ah Poh* ori de

câte ori aveam necazuri pe care nu le puteam rezolva prin mijloace obișnuite, care să nu presupună blesteme. Când Mina a fost desemnată să fie dublură în piesa în care trebuia să joace, *Ah Poh* a înghețat-o pe actrița care primise rolul principal, iar peste câteva zile și-a rupt piciorul și Mina i-a luat locul. Când șeful lui Courtney s-a dat la ea, *Ah Poh* i-a scris numele pe hârtie, și mai târziu în anul acela a fost prins falsificând probe și a fost exclus din barou. Iar când vecinul care locuia vizavi de părinții mei a atârnat o pancartă pro Trump, pe care scria, în partea de sus, „Trimite-i înapoi”, i-a consemnat și lui numele pe o hârtiuță. Mama a zis că ultima dată când a auzit de el, făcuse zona Zoster și trebuise să stea în casă luni întregi. O sunam pe *Ah Poh* să-i dăm vești ori de câte ori auzeam de vreun alt necaz justificat. „Ghici ce”, spuneam noi, și îi împărtășeam următoarea mică bucurie răutăcioasă. Ea lua lucrurile în serios. Păstra cuburile alea de gheață acolo, într-o pungă mare sigilată, în fundul congelatorului, în spatele înghețatei și a ce mai rămăsese din curcan. Odată, când locuiam încă în Bay Area, m-a sunat. „S-a luat curentul”, a zis. „*Ah Poh*, ești bine?” am întrebat. „Ai nevoie de ajutor?” A plescăit iar din buze. „Sunt bine”, a zis ea, „nu mi-e frică de întuneric. Dar ascultă, *neui neui*, mama ta nu e acasă și am nevoie să faci ceva.” Voia să vin cu o ladă plină cu gheață. „*Ah Poh*, abia am ajuns acasă”, i-am răspuns. Locuiam în Oakland și nu voiam să traversez podul pentru a treia, iar apoi a patra oară în ziua aceea. „*Aiyah*”, a zis ea. „Câte n-am făcut eu pentru tine în toți acești ani, și tu nu vrei să faci nici măcar atâta pentru mine?” Când am ajuns, patruzeci și cinci de minute mai târziu, cărând lada frigorifică masivă, roșu cu alb, pe care o foloseam când mergeam să campezi, m-a întâmpinat pe scări, cu punga plină de

blesteme în mână. „Ești o fată bună”, a zis. A desfăcut capacul lăzii și a strecurat punga în gheață, apoi a închis-o la loc, cu brățara de jad clincăind la atingerea capacului. „Așa. Ar trebui să țină până când revine curentul.” Așa a fost, iar dimineața, când am sunat ca să văd ce face, primul lucru pe care mi l-a spus a fost că pusese cuburile la locul lor în congelator. Nu se topise nici măcar unul singur... A murit toamna trecută, la venerabila vârstă de nouăzeci și șase de ani, mai scundă și mai aprigă decât fusese vreodată, continuând să meargă, până la sfârșit, la cazinou cu Marcie, cu vechea ei pălărie cu boruri largi. Mă bucur, din multe puncte de vedere, că s-a dus înainte să înceapă toate astea. I-aș fi plâns de milă celui care ar fi pomenit vreo tâmpenie de genul „virusul ăla din China” în prezența ei. În fine. Am mers acasă în februarie, exact înainte să se închidă totul, ca s-o ajut pe mama să facă ordine prin lucrurile lui *Ah Poh*. În ultima seară în care eram acolo, când toată lumea dormea, m-am dus la congelator. Toate blestemele erau încă acolo, mici cuburi înghețate, cu bucățele de hârtie răsucită în mijloc, ca un norișor. Am vrut să aflu câtă furie se acumulase. Să le văd pe toate întinse în fața mea, toți oamenii care ne făcuseră rău de-a lungul anilor. Pe cine notase *poh poh* a mea dintre cei care o necăjiseră pe ea? Cine erau cei care îi făcuseră rău? Am întins cuburile de gheață pe masă și m-am uitat cum se topeau încet. În bucătărie era rece și a durat mult. Dar, în cele din urmă, au ieșit la iveală: mici suluri de hârtie, în sfârșit eliberate, îmbibate în apă în băltoaca din ce în ce mai mare. Am început să le desfac. Și n-o să vă vină să credeți. Erau goale. Absolut toate. Fâșiute de hârtie, răsucite și înghețate în cuburi de gheață. Nici acum nu știu ce să pricep din asta. „Psiho-ologie”, ar fi spus *Ah Poh*.

Terapeuta a tăcut și, dacă aerul nu ar fi fost străpuns de încă o sirenă, ai fi putut auzi până și un ac căzând pe terasa de pe acoperișul clădirii Fernsby Arms.

— Uau! a murmurat Hello Kitty.

— Poate că a fost un fel de terapie, a zis Acritura. Nu urmărea să-i blesteme pe alții, ci să-și facă damblaua.

— Sau, a zis Doamna cu Inele, poate că blestemele ei erau prea groaznice ca să fie așternute pe hârtie. Le-a rostit și au pătruns în hârtie.

Terapeuta nu a venit cu nicio explicație. Peste grup s-a lăsat tăcerea. Se făcuse târziu. Se lăsase noaptea. Zgârie-norii din centrul orașului, cu luminile stinse, ceea ce era ciudat, aduceau cu niște imense balene verticale într-o mare. Au început să se audă clopote de biserică în depărtare, răsunând pe străzile pustii. Ora opt fix. Nimeni nu părea să știe sigur ce să facă în continuare și, în cele din urmă, copleșiți de povești, oamenii au început să-și strângă lucrurile și să coboare în apartamentele lor. Mi-am luat telefonul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și am oprit înregistrarea, apoi l-am băgat în buzunar. Poveștile îmi amintiseră de tata, închis și singur cuc în azil, rupt de lume și de orice contact uman, și m-a cuprins un val de greață.

Întoarsă în camera mea, am stat vreme îndelungată la biroul scorojit al administratorului, cu tomul său masiv în fața mea, gândindu-mă la tot. Nu eram câtuși de puțin oboșită. Poveștile pe care le auzisem în seara asta îmi răsunau încă în cap. Am luat pixul ronțăit și am deschis cartea, sau mai degrabă biblia, la paginile goale din secțiunea „Note și Observații”. Apoi am scos telefonul și am început să reascult poveștile care fuseseră spuse, laolaltă cu toate celelalte

pălăvrăgeli, oprind și pornind înregistrarea, în timp ce notam cu minuțiozitate totul, adăugându-mi propriile comentarii și elemente de legătură.

Mi-a luat vreo două ore. Când am terminat, m-am lăsat pe speteaza scaunului scârțâitor și m-am zgâit la tavanul din polistiren pătat al apartamentului meu. Aveam senzația că eram unul dintre oamenii aceia despre care vorbea Terapeuta, care se blestemă singuri. Viața mea părea să fie un lung șir de blesteme pe care le aruncasem chiar eu asupra mea. Dar faptul că așternusem seara pe hârtie semăna cu un fel de purificare. Întotdeauna te simți mult mai bine după ce vomți tot din tine.

Atunci am auzit pași ușori în apartamentul gol de deasupra mea: 2A. Știam că e gol pentru că biblia administratorului povestea ce s-a întâmplat cu locatarul anterior. O luase razna acolo, iar când, în cele din urmă, spărseseră ușa ca să-l ducă la spital, au găsit mii de dolari în bancnote de douăzeci înghesuite și împăturite în toate ungherele. Când polițiștii l-au întrebat pe țicnit care era treaba, a spus că voia să țină gândacii și spiritele rele departe.

Măine ar fi bine să verific apartamentul, să nu se fi oploșit careva pe-acolo.

CUPRINS

NOTĂ DIN PARTEA AUTHORS GUILD FOUNDATION	5
ZIUA ÎNTÂI: 31 martie 2020	13
ZIUA A DOUA: 1 aprilie 2020	51
ZIUA A TREIA: 2 aprilie 2020	71
ZIUA A PATRA: 3 aprilie 2020	94
ZIUA A CINCEA: 4 aprilie 2020	139
ZIUA A ȘASEA: 5 aprilie 2020	177
ZIUA A ȘAPTEA: 6 aprilie 2020	203
ZIUA A OPTA: 7 aprilie 2020	227
ZIUA A NOUA: 8 aprilie 2020	255
ZIUA A ZECEA: 9 aprilie 2020	275
ZIUA A UNSPREZECEA: 10 aprilie 2020	299
ZIUA A DOUĂSPREZECEA: 11 aprilie 2020	325
ZIUA A TREISPREZECEA: 12 aprilie 2020	377
ZIUA A PAISPREZECEA: 13 aprilie 2020	407
RAPORT DE INTERVENȚIE INCENDIU NYC	451
DESPRE CONTRIBUTORI	453

Un roman colectiv cu participarea următorilor autori:

CHARLIE JANE ANDERS
MARGARET ATWOOD
JENNINE CAPO CRUCET
PAT CUMMINGS
JOSEPH CASSARA
ANGIE CRUZ
SYLVIA DAY
EMMA DONOGHUE
DAVE EGGERS
DIANA GABALDON
TESS GERRITSEN
JOHN GRISHAM
MARIA HINOJOSA
MIRA JACOB
ERICA JONG
CJ LYONS
CELESTE NG
TOMMY ORANGE

MARY POPE OSBORNE
DOUG PRESTON
ALICE RANDALL
CAROLINE RANDALL WILLIAMS
ISHMAEL REED
ROXANA ROBINSON
NELLY ROSARIO
JAMES SHAPIRO
HAMPTON SIDES
R. L. STINE
NAFISSA THOMPSON-SPIRES
MONIQUE TRUONG
SCOTT TUROW
LUIS ALBERTO URREA
RACHEL VAIL
WEIKE WANG
DE'SHAWN CHARLES WINSLOW
MEG WOLITZER

ISBN: 978-606-088-526-9

9 786060 885269

www.edituracorint.ro